

[Arne Melchior]

des at dette forslag heller ikke kommer til at belaste arbejdsmarkedsudvalget.

Kurt Hansen (VS):

VS kan naturligvis ikke støtte fremskridtspartiets forslag. Vi mener, det alene er lønmodtagerne, der skal have renterne i forbindelse med de feriepenge, de har til gode. Jeg ved ikke præcis, hvilken ordning der vil være den mest anvendelige, men jeg kunne forestille mig noget med, at arbejdsgiverne var forpligtede til løbende at indbetale de feriepenge, som lønmodtagerne havde til gode, til deres respektive organisationer, således at det var medlemmerne af fagbevægelsen, der fik renterne af disse penge.

Lawaetz (FP):

En del af debatten om renterne har jo allerede fundet sted, og det går jeg ud fra at arbejdsministeren vil redegøre nærmere for i arbejdsmarkedsudvalget. I spørgsmålet om de forskellige feriesystemer er der tale om, at lovgivningen hele tiden griber ind i noget, der er overenskomstaftalt. Jeg kan minde om, at vi i 1975, 1977 og 1979 greb ind i overenskomsterne, og at vi sidst i december 1979 igen ændrede på det. Så kan man spørge: hvor bliver indflydelsen fra organisationerne af? Jeg ved godt, at arbejdsministeren har drøftet disse ting med organisationerne, men hvad jeg ikke har vidst er, at staten i dette tilfælde ikke kommer til at sætte penge til på det.

Ellers vil jeg gerne pege på, at man jo har glimrende aftaler igennem overenskomsterne, hvor jeg vil nævne først og fremmest a-kort ordningen for de store områder som f. eks. jern og entreprenører, gående ud på at lønmodtageren får et bevis for sit feriepengetilgodehavende og får det udbetalt, når han skal holde ferie.

Enten hr. Kurt Hansen eller andre ikke kan lide det, så taler jeg på erhvervslivets vegne, og det er for mig helt klart, at a-kort ordningen er den mest gunstige for erhvervslivet – det er noget, der interesserer fremskridtspartiet – fordi man dér har den længste kredit, hvis vi skal sige det lige ud, og det kan man oversætte direkte ved en renteindtægt. Den næststørste ordning er den meget almindelige, hvor virksomhederne afregner igennem deres organisation hvert kvartal og

de afregner videre til forbundet. Det betyder, at man flytter nogle af renterne over til organisationerne og i særdeleshed naturligvis til fagforbundene. Sådan ligger det.

Man kan så sige, at vores forslag måske skulle have været fremsat for længst, men jeg kan berolige med, at det, hvis jeg ikke husker forkert, kun er noget med 7 pct., der i dag klistrer, for at bruge det udtryk. Det, der er væsentligt i denne debat, er således, at man efter vor opfattelse skal bibeholde de to hovedordninger, som jeg nævnte. Når vi endvidere vil pille ved bemyndigelsen, er det ud fra den erfaring, at bemyndigelseslove altid indebærer en vis risiko. Vores ret så velbegavede arbejdsminister får immervæk gode ideer, når han har tid, og han kunne jo få flere gode ideer på dette område, f. eks. at man flyttede renteindtægterne fra erhvervslivet over til organisationerne og måske til sidst over i statskassen. Lad mig sige lige ud af posen, at det i og for sig er derfor, vi tager en sådan sag op, og jeg synes, det er ganske naturligt, at man diskuterer det. Vi behøver ikke at bruge udtrykket fra tidligere på dagen »at spille tiden«, for det er et ret vigtigt forhold. Jeg tror, arbejdsministeren ved, at fagorganisationerne har meget, meget store renteindtægter på dette her, og at arbejdsgiverorganisationerne har en noget mindre rente på det, men dog en renteindtægt, og arbejdsministeren ved selvfølgelig, at det giver virksomhederne en gennemsnitlig kredit på, skal vi sige 40 dage eller sådan noget for at skære midt over. Det er de ting, vi gerne vil luften, for vi ønsker ikke yderligere udnyttelse af en bemyndigelseslov, der i og for sig er så bred, at arbejdsministeren, hvis han ville, kunne lave hele systemet om og lave en ny stor fond, som han kan kalde, hvad han vil; »feriegirifond« skal den vist hedde i dette tilfælde. Derfor er det altså noget forebyggende, ikke til glæde for hr. Kurt Hansen, for han er naturligvis imod, men til glæde for erhvervslivet.

Dette kan jeg ikke lade være med at kæde sammen med den ene smukke udtalelse efter den anden næsten daglig fra den siddende regering og det store socialdemokrati om, at man bør gøre alt for at føre erhvervsvenlig politik. Når dette kunne dreje sig om at tage et millionbeløb i rentefortjeneste fra erhvervslivet, som i forvejen mangler penge, sætter jeg et spørgsmålstegn i en elskværdig